

הדפסים – סדרת דקל

גוף עבודות עשוי בטכניקות מעורבות בהדפס. עץ הדקל (כשמה של האמנית) הוא הדימוי המרכזי בהדפסים.

דקל, שעובר מטמורפוזת דימוי שנע בין צורה סכמטית שטוחה במבט חזיתי עד להפשטה צורנית של כתמי נקודות שנראים כבמבט על מרוחק אל עבר מטע דקלים. דימויים בולטים נוספים הם העיגול/מעגליות, עץ ברוש זקוף, יצורים דמויי חזירים/קורבן, מזבח, ג'וק שנמצא במרכז הקוסמוס, דמות אדם שמזכיר את האדם הויטרובייאני של ליאונרדו דה וינצ'י שדקל משבשת, את איזונו, קורעת חלקים מגופו, ומשאירה אותו במרכז היצירה.

הטכניקות האקלקטיות, ממדי הנייר השונים, הצבעוניות העזה לעומת העבודות הלבנות, ריבוי הפרטים שיוצרים מעין אריג/שטיח, ההקשרים הרבים לאמנות יהודית, מצרית, ביזנטית, ואסלאמית (תרבויות שלא ניסו לייצג את המציאות שנוצרה על ידי כוח עליון, קובע ומקבע, ולכן השטיחו את השפה ויצרו כתב מופשט של צורות גיאומטריות משתרגות, קליגרפיה עשירה

בוורטואוזיות ודימויים סכמטיים של צורות צמחיות ובעלי חיים). יוצרים מארג סמוי וגלוי של סיפור ביוגרפי שעוסק בחיים ובמוות, זיכרון והנצחה. כל אלה מאפשרים לדקל ליצור פיתוי לצופה של הרמוניה ויופי, שמשתבשים דרך פעולות עדינות של א-סימטריה צורנית או צבעונית ומפגש לא צפוי של דימויים שמפרים את השלווה.

דקל מחפשת עולם אישי של סימנים וצבעים, בודקת את משמעות הצבע הלבן עברה, "הידיים שלי נקיות, הכיסים שלי מלאים בזפת" (ציטוט מדבריה). ובהמשך: "מושך אותי תהליך העבודה הסיזיפי, החזרה האובססיבית על דימוי, כתם, קו. תהליך פולחני של חיפוש משמעות בתוך הכאוס הקיומי שאני מנסה ליצור בו סדר".

(דף לתערוכת הגמר, המדרשה – יוני 1991)